

gens om, hvor stor Forbeholdsret man burde hjemle Landmændene, men jeg tror ikke, det var denne Uoverensstemmelse, der gjorde det nødvendigt at fremlægge Sagen her paa Rigsdagen. Jeg tror, man lige saa godt her kunde have forhandlet sig til Rette, og det er neppe heller det, der er Grunden til, at Forslaget er forelagt Rigsdagen. Grunden er sikker den, at man, ikke indenfor Landbruget som Helhed, men indenfor det staaende Landbrugsudvalgs Flertal, har stillet sig paa en saadan Maade til denne Sag, at det har nødvendiggjort, at Lovforslaget fremkom her i Rigsdagen.

Jeg tror, at det vil være rigtigt, at jeg overfor Rigsdagen motiverer en Del af Landbrugsudvalgets Medlemmers Stilling til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Bjerre sagde, at han indrømmede Nødvendigheden af at fastsætte Maksimalpriser, men at man skulde være varsom med at fastsætte saadanne, hvor man ifølge Sagens Natur ikke var i Stand til at tage Konsekvensen af en saadan Pristsættelse gennem Ekspropriation af de vedkommende Varer o. s. v. Den Anskuelse, der har gjort sig gældende indenfor Landbrugsudvalgets Flertal i denne Sag, var, at Udvalget ikke havde været spurgt om Spørgsmaalet: Afleveringspligt efter Ministeriets Bekendtgørelse. Jeg har i de Forhandlinger, hvori jeg har deltaget i den overordentlige Kommission og i Landbrugsudvalget, ikke kunnet faa den Opfattelse, at man ikke begge Steder var fuldt indforstaaet med, at denne Sag kun kan ordnes ved, at man fastsætter en Afleveringspligt for dem, som fremstiller de vedkommende Varer. Jeg tror ogsaa, man har Lov til at hævde, at det er det, man forlanger i den Skrivelse, dateret 8. Maj, som Landbrugsudvalget har sendt Indenrigsministeriet angaaende dette Spørgsmaal. Man siger nemlig i denne Skrivelse: „ligesom man mener, at det maa tillades Uldproducenter i ethvert Tilfælde i begrænset Omfang selv at levere Uld til Spindning“ o. s. v. Det er heller ikke rigtigt, at man i Landbrugsudvalget ikke har drøftet Spørgsmaalet om Afleveringspligt. Det er drøftet, man har kun udtalt sin Mening om, at man ikke burde tage al Ulden fra

bageholde Uld i begrænset Omfang. Nej, Grunden til, at Landbrugsudvalgets Flertal har nægtet at tiltræde Nedsættelsen af et Uldnævn eller gøre Indstilling derom, er sikkert den, at et af Landbrugsudvalgets Medlemmer offentligt har hævdet, at den udstedte Bekendtgørelse stred mod den i Loven af 7. August 1914 givne Bemyndigelse. Overfor denne Paastand, der er blevet fremsat med Styrke i Landbrugsudvalget, har Mindretallet anført følgende: Vi finder ikke, at det er muligt overhovedet at føre en økonomisk Politik her i Danmark, med mindre man kan paabyde Aflevering af Varer til fastsatte Priser. Og det er jo noget, der er sket Gang paa Gang og ogsaa vil ske i Fremtiden, hvis vi ikke vil risikere at køre ud i ganske utaalelige Tilstande. Overfor Flertallets Paastand anførte vi fra Mindretallets Side — vi var 5 mod 7 —, at vi ikke fandt, at man kunde gøre denne Betragtning gældende, naar det samlede Landbrugsudvalg Gang paa Gang havde bedt Indenrigsministeren om at anvende sin Myndighed efter Loven af 7. August 1914 til at forlange Varer udleveret, som vi netop skulde bruge. Og dette er jo sket ved Bekendtgørelsen af 2. Februar 1917 og ved Bekendtgørelsen af 4. April 1917, ved hvilke Lejligheder man fra Landbrugsudvalgets Side godkendte eller anmodede om at anvende den Fremgangsmaade, at Aflevering af Varer, hvorpaa der er fastsat Maksimalpris, skulde ske, naar Landmændenes Flertal havde Brug for saadanne Varer. Jeg vil gerne have Lov til at anføre dette, fordi jeg tror, det er den rigtige Stilling, Mindretallet har taget i dette Spørgsmaal, naar vi ikke har kunnet anerkende eller forstaa, at man fra Flertallets Side har villet protestere imod, at der ved Bekendtgørelsen paalagdes Producenterne Afleveringspligt i Tilfælde, hvor hele Befolkningens Forsyning med nødvendige Varer krævede det. Jeg synes, det er et underligt Standpunkt at indtage, at naar man selv har Fordel af eller Interesse i, at Loven af 7. August 1914 anvendes paa en saadan Maade, at vore Medmennesker tvinges til at aflevere Varer, de selv fremstiller, for at man kan eksistere derved, finder Flertallet det i sin Orden og fuldt berettiget, men hvis Stillingen former sig saaledes,